

Здравка Евтимова – майка на двама сина и дъщеря, баба на четири внучета, в момента очаква с трепет и радост пето внуче. Пише разкази и романи, които превежда сама, а вече и пише директно на английски. Изпраща разказите и романите си навсякъде по света и е щастлива, когато ги приемат и публикуват в различни страни. Обича най-много родния си град Перник сред всички други места по света. Обича да пътува, да присажда дървета, да се грижи за внуците си и най-много обича да създава хора, които живеят в написаните от нея разкази и романи. Щастлива е, когато написаното от нея дава щастие, сила, смелост и обич на хората.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Целият ми живот е прекрасен момент от вечността. Най-щастлива съм била след раждането на децата и внуците ми. Радостно ми е след всяка публикация на книгите ми, които обичам еднакво, независимо дали някои са оценени като силни, а други – не толкова.

А кое е най-трудното нещо, което си преживявала?

Очакването дали големият ми син ще оцелее след тежка операция на тумор на мозъка. Слава Богу, оцеля, завърши медицина, защити докторат, ожени се и има две деца. След операцията приех християнството, станах християнка.

В какво вярваш?

Вярвам, че в крайна сметка почтеността и доброто ще победят. Иначе не би имало човечество.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая стабилното здраве да бъде основата на моето щастие и успехите ми. Пожелавам го на всички хора по света и на себе си. Надявам се да успея да напиша онова, за което мисля и което не дава мира на мислите ми.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Да, има. Искам да имам повече време да готвя нещо вкусно на семейството си и да прекарвам повече време с обичаните ми внуци.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Да, прошката е нещо с несравнима важност. Човекът, на когото си простил, се превръща в нова пътека за тебе към щастието и радостта.

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш?

Живея в настоящето и съм сигурна, че настоящето е ковачът на бъдещето.

Харесваш ли нашето време?

Да, харесвам го с всичките негови трудности, пропасти, липси и унижения. Осъзнавам, че нашето време – това сме ние самите. Ако се изправим срещу корупцията, лъжата и безчестието, ще стесним територията на унижението и болката. Това е наш дълг към децата и бъдещите хора.

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

Да. Държа най-много на завръщането у дома след дълъг, изпълнен с работа период, когато съм успяла в действителност да завърша книга, отдавна съществувала в мислите ми.

Обичаш ли Живота? Какво е той за теб сега? Опиши го с три думи...

Безкрайно обичам живота. Той е единственият шанс да пиша и докосвам сърцата на хората. Всеки изгрев, който посрещам и всеки залез, който изпращам, са безценни съкровища. Животът е чудо, което ни подарява думи и енергия, за да ги дадем на хората.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Спящо здраво детенце, добре поддържана зелена, отрупана с плод градина, спокойно семейство, събрало се около масата на вечеря в най-обикновен делничен ден.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Чувствам се у дома навсякъде, където разполагам с време и покрив над главата си, за да мога да пиша. Ако има интернет, положението би било наистина близко до представата ми за рай.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Надеждата, че ще се справя с трудната задача, че ще успея да обединя хора, за да работим заедно и да кажем – „Благодаря ти, Господи, успяхме!“

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

Благодаря на родителите си; на баба Лазарина и дядо Евтим; благодаря на писателите от различни страни – Димчо Дебелянов, Йордан Йовков, Яворов, Гео Милев, Маркес, Чехов, Мопасан, Алис Мънро, Фланъри О'Конър, Фокнър.

Благодаря на редакторите в редица български литературни издания, които са се държали прекрасно с мене: Боян Биолчев, Мирон Иванов, Любен Петков, Станка Пенчева, Весела Люцканова, Димитър Шумналиев.

Благодаря на издателката си Божана Апостолова, която в моите най-бедни дни ме нахрани в Пловдив, а аз имах 2 лева и 60 стотинки в джоба. Тогава усетих, че е силна и светла жена. Чак по-късно тя публикува романа ми „Четвъртък“, но аз вече знаех, че е светла душа. Да е жива и здрава!

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Бих искала са бъда по-щедра.

Страхуваш ли се от смъртта? Вярваш ли в Живота след нея?

Когато Вера Мутафчиева попитала един млад автор: „Страхуваш ли се от смъртта?“ и той отговорил „Да“, голямата писателка отбелязала – „Значи не си чел достатъчно“. Аз също ще отговоря „Да, страхувам се.“ Дано смъртта ме вземе бързо, за да не дотягам на близките си. Може би думите на писателя живеят след него, стига написаното да е ценно за човечеството.

А какво те кара да се чувстваш жива?

Мисълта, че трябва да свърша нещо за внуците, да напиша края на книгата, да прекопая градината. Да се видя с приятели. Да направя нещо добро за някого.

Какво е за теб самотата?

За щастие познавам само добрата страна на самотата – свободното, дори откраднатото време, когато пиша. Затова самотата за мене е другото име на вдъхновението.

Какво ти дава представа за вечност?

Изгрев над пътека към извор, по която подскачат деца.

Ако можеше да презърнеш някой човек (известен или не), който не можеш – кой би бил той (или тя)?

Баба ми Лазарина, светъл път на душата ѝ. Тя можеше да чете само късите думи с 4-5 букви, дългите думи я затрудняваха. „Четеше“ ми приказките на Вилхелм Хауф „Студеното сърце“, „Халифът щърк“, „Джуджето Дългоноско“ – гледаше картинките, прочиташе тук-там късите думи и ми разказваше приказката. След години се научих да чета и сама прочетох приказките на Вилхелм Хауф. Попитах я: „Бабо, но „Студеното сърце“ е съвсем различно от това, което ми чете ти.“ Тя троснато ми отвърна: „Ти кого познаваш, мене или оня Хауф не знам кой си? На мене ли вярваш, дете съм те отгледала от сополиво бебе, или на някой си непознат, дете дори български не говори? Той не знае приказката както трябва, слушай аз какво ти разправям.“

Радвам се, че синът на големия ми син се казва Лазар.

Какво е щастието за теб? Опиши един свършен ден...

Здрави деца, спокоен дом, свободни 6 часа пред компютъра, работещ интернет, айран, приятели, мъжът ми да доведе внучките привечер, да сготвим вечеря заедно. Да играем нещо четиримата. Да бъде топло у дома. Ще е радостно. Да си навия телефона и да хвана влака за работа на следващата сутрин.

Какъв съвет би дала, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

Учи сериозно и упорито, млади човече. Никой не е в състояние да ни отнеме само онова, което умеем и знаем. Знанието ни дава най-мощната сила. Неграмотността е неизлечима болест, обричаща ни на оскъдица и мизерия утре. Когато знаем и можем, не зависим от шефове, висшестоящи и силни на деня. Тогава създаваме живот за себе си и за хората, които обичаме. Правим родната си страна силна и независима.

Какво може да те разплаче?

Просеща възрастна жена или възрастен мъж. Болен човек. Самотен човек. Бездомен човек.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Деца, които правят някоя пакост.

Ако си представил живота си като пъзел, доколко е подреден той?

Животът не е пъзел, човекът е пъзел и животът го подрежда по правилния начин. От човека само зависи дали пъзелът ще бъде труден и красив за подреждане.

Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Животът винаги е завършен – дори когато е непоносим, когато е грозен. От нас зависи как ще го подредим – дали с достойнство или с раболепие.

Какво ценещ най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Най-високо ценя стабилното здраве. Благодарна съм за това, че съм жива, че близките ми са здрави, благодарна съм на хората, с които работя, които познавам и които с постъпките си ме учат на чест и достойнство. Благодарна съм на всичките си съвременници, защото заедно с тях ние създаваме човечеството и неговия път напред.

Здравка Евтимова, 22 декември 2019 г., град Перник

*

Интервюто е публикувано за първи път в блога на Кристина Митева „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“: http://www.oneofusshares.com/2019/12/blog-post_23.html